

Jak jsem už avizovala, jsem holka šikovná, takže se mi hned druhý den povedlo, dát si repete.

Jen to teda nebylo v takovém rozsahu a za úplného šera. A bylo to taky někde jinde. Snažím se - na rozdíl od Brtnika - dělat ohaříkům, pokud to jde, ty vycházky různorodý. Ať mají nějaký ten podnět, že jo. A o víkendu speciálně. Snažím se tedy i v týdnu - i když s tou tmou mám trochu omezený možnosti, ale snažím se. Nicméně o víkendu se logicky člověk může rozmáchnout.

A tak jsem se rozmáchla ☐ . Když jsme v sobotu byli na kostelíčkovém kopečku a pak na loukách, vyrazíme si dneska do lesa na druhý straně, hned za pastvinama. Jen jsem přesně nevěděla, kterým směrem to vezmeme. Mouses nás doprovodil na louku za Domečkem a my mu posléze poskytli neočekávaný divadýlko. Ač jsme kousek od toho místa šli hned na začátku a to se nestalo vůbec nic, tak teď, když Tali prolítávala podruhý loukou s výrazem šťastného idiota, zvedl se tam zničehož nic udivenej srnec. Možná předtím chrápal natolik, že o nás neměl tucha. Neboť jindy se on a jeho kámošky vždycky zvednou s předstihem a kontrolují si situaci, zda mají, nebo nemají opustit prostor. Teď na nějakou kontrolu neměl čas, protože to prokoučoval a byli od sebe s Tali tak, že mu klidně mohla dát i babu. Což tedy neudělala a na moje prostý zavolání, se vrátila. Srnec byl ovšem tak zblblej, že běžel k sousedům, kde seděl u plotu Mouses na plechových barelech, který tady zanechali prasácký koňáci, když usoudili, že tady s pastvou skončili (nenechali tam jen ty barely, ale taky dráty - to už jsem uklidila, rozbitý trubky, dřevěný kůly...hm... nejsou to koňáci, kde bych chtěla mít ustájený zvíře). Neviděla jsem na tu dálku detaily, jen jsem viděla Mouses v pozoru, jak čučí, co se to na něj řítí za hovado veliké. Jestli srnec nějak zaregistroval jeho, to nevím, zato Mouses hodil šíbru přes plot do bezpečí ☐ . Byla jsem ráda, že nic nejelo po silnici a milej srnec mohl v klídku přehopkat ke hřbitovu a zmizet u něj v chroští.

My posléze taky zmizeli taky v chroští, ale na úplně opačným konci a zamířili jsme podél pastvin k lesu. A nějak nás to samo od sebe stočilo směr pohádový úvoz. Leč nedošli jsme k němu, nohy nás samy od sebe nesly lesem naopak nahoru. Tady už jsme dlooooooouho nešli! A ohaříci to ocenili. Les je tam hezký a přehledný, takže můžu nechat ohaříky pobíhat a jen tak si je občas cvičně přivolat. To především Tali, která má za to, že tak 1x či 2x za procházku se sama od sebe přihlásit, je dostačující, když navíc máme obě přehled, kde se kdo pohybuje. Abych ji vyvedla z omylu, občas jsem se schovala s Rumíčkem za nějaký ten statnej buk, či

terénní nerovnost.

Po pravý straně cesty je v tomhle místě prudká stěna. A tak jest zde možno pořádat ohaříků oblíbenou zábavičku. Totiž házet jim do tý stěny balonky, který navíc, sem tam zapadnou do listí a ohař si užije loveníčko. Tož jsme se tam zadržli na chvílinku. Další část kopce jsem si řekla, že vyběhneme, abychom nezlenivěli. Když kopec končí, bukový les se změní v něco jako tajgu. Směs břížek a mladých smrků a borovic s podrostem borůvčí. Je to jak mávnutím proutku a jste v jiným lese. Tady je to pro ohaříky vždy hodně zajímaví na čuchání a já musím Tali brzdít v rozletu. A tak jsem toho využila k trošce té lovečiny. Na vodítku se mi celou dobu houpal náš lehký "dummík" a tak jsem jim ho tam různě schovávala a posílala je pro aport, aby nezapomněli, že jsou ti ohaři. Les pak zakončuje naučná stezka, která ho odděluje od polí před sousedním městysem. Tali si zaběhla zkoumat cestu a my se s Rumíčkem chvíli věnovali gymnastice na padlém kmeni. Rumíček je rozený gymnasta a tenhle sport je taky jeho oblíbená zábavička. Sám od sebe kolikrát započne cvičiti a různé aktivity nabízeti □ hooootovej starej dobrej českej sokol □ □ . Může s klidem na slet.

To já musela po očku pozorovat Taliprdí let, aby se nám nerozevlála moc. V jednu chvíli jsme se jí i schovali a ona pak, když zjistila, že jsme se za ní nevypravili a jsme od ní dost daleko, doplachtila zpátky. A tak si taky dala trochu tý gymnastiky, aby si protáhla tělo. Posléze jsme se už společně vydali na tu naučnou stezku a šli podél lesa dál a dál. Cesta je k mojí radosti, stejně jako les, poměrně plná vody. Je fajn, že se stromy můžou před zimou pořádně napít. Snad, snad je to pořádně. Sucha jsou pořád a voda v podloží furt chybí i když nám lidem se zdálo, že letos přšelo dost. A ono až tak moc ne. Podzimní měsíce byly zase suchý. Čvachtala jsem v holinkách bahnem a loužema a bylo mi to fučík. Ohaříci lítali, až jim bahno od tlapek odletovalo kilometry daleko a štrádovali jsme si to spokojeně dál

Tak dál, že jsem si zase až pozdě všimla, že čas se nachýlil a bude se nám stmívat □ . Já prostě se nekontroluju. A jdu a jdu. Musím se naučit hlídat si čas. Jenže to je pro mě veličina, na kterou já nějak nedbám. A pak se divím. Nicméně měla jsem pocit, že to furt mám pod kontrolou a máme rezervu. Navíc - vytáhla jsem telefon, mrkla do mapy a řekla si, že tadyma to strihneme doleva a pak se takovým jako obloukem vrátíme zpátky na tu cestu, kterou jsme přišli sem □ □ Nepoučitelná jsem? No ale zase tak úplně za to nemožu. Páč!

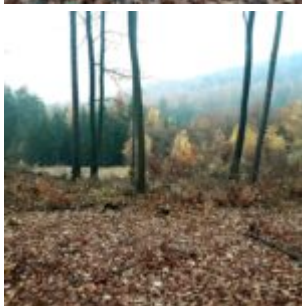
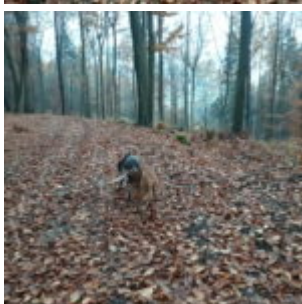
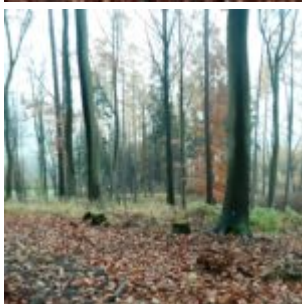
Když jsme si to tak mazali vytyčeným směrem a cesta byla mocinky moc hezká

taková.....natolik hezká, že já se kochala, při tom jsem stihla i Rumíčkovu čekat balonek a monitorovat si Taliprdovou a ještě se jí schovávat....a těšit se z toho, jak je to tady pěkný... tak najednou někde opodál někdo vystřelil. "Ahá, aháá?" Zaseklo mě to. "No ale nebudu posera, ne? Nebudu za každým rohem vidět čerta, ne? Dem!" Zavelela jsem. A zjistila, že Rumouš někde odložil balonek. A podle všeho dost daleko. Poslala jsem ho hledat, ale asi to bylo opravdu dost daleko, takže se vrátil s prázdnou. "Ty seš jouda vid? No ale teď se teda vracet už nemůžu, bude se stmívat a musíme mazat domů!" Oooo, jak jsem se mýlila. Minuli jsme posed, pak krmelec a pak přišla taková ale prda, že to zastavilo i Taliprda ☐ .

No, to už jsme čučeli fšící společně a čoklidi se mi nezdáli úplně v pohodě. "Mnoooo..... sem posera! Mažeme zpátky!" a mazali jsme. Aspoň jsme teda díky tomu našli ten balonek. Po pravý ruce vedla cesta, která-jak jsem odhadovala-by nás mohla taky dovést obloukem na tu, po který jsme sem přišli zespoda.....enemže vedlo to podél hustýho porostu..... prasata :D! "Ne, tady se nepude. Střihneme to mimo cestu prostě lesem. " Ohaříci tuhle variantu uvítali. Já tak úplně ne. Snažila jsem se držet směr, kterým jsem si myslela, že je třeba jít a evidentně mi to úplně nevycházelo ☐ ☐ . Zase jsem se ocitla někde kapek jinde, než jsem měla v úmyslu. Dobrý bylo, že teda mě to zavedlo zase na tu naučnou stezku a tam už sem pak dokázala najít onu odbočku, po který jsme sem přišli. Pomohla mi v tom jakási cedule, který jsem si prve našťěstí všimla a pak mi to potvrdil opodál i ten padlej strom, kde jsme si dávali tu hodinu tělocviku.

"Mažem, mažem, mažem..... " zrychlovala jsem náš postup. Proběhli jsme tajgou a dostali se zase k tomu úseku se strmou stěnou. Tam mi byla podána žádost, že bychom si ešče taky chvíli hráli. Tož to musíte vyhovět, to musíte. Ale měli jsme přeci jen rezervičku a les je tady otevřenější a přehlednější, tak pokud Tali nepřijde s tím, že se začne chovat tak, že máte dojem, že prase je za nejbližším lupenem /ona má úseky v lese, kde je fakt obezřetná a to mi nepřidá, musím navíc předstírat, že jako "Co děláš, sim Tě? Nepanikař!"/ , jste v pohodě. A tak jsme si tedy ještě chvíli hráli.

Když jsme posléze lesem sestupovali dolů, různě jsem tak jako povelovala a psy přivolávala a zastavovala, aby zkratka bylo jasný, že po cestě jdeme a ničeho se nebojíme ☐ .

Z lesa jsme pak vyšli sice už do šera, ale ještě nám to dalo možnost si chvíli blbnout na louce a domů jsme došli akurát, když padla tma. No ale řekněte mi, kdo je tak šikovnej, že zabloudí dva dny ze dvou? ☐ Enem já!